

בתי הדין לעבודה

בל 007954/05		בית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב - יפו	
15/11/2006		כב' השופטת מיכל לויט	בפני:

בעניין: יצחק רביבו
 ע"י ב"כ עו"ד אהובה לניאדו-טיכו המערער

נגד

המוסד לביטוח לאומי
 ע"י ב"כ עו"ד ברק נבות המשיב

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הביטוח הלאומי \[נוסח משולב\], תשנ"ה-1995: סע' 123](#)

פסק - דין

1. לפני ערעור לפי [סעיף 123 לחוק הביטוח הלאומי](#) [נוסח משולב] התשנ"ה - 1995 (להלן: "החוק") על החלטת הועדה הרפואית לעררים מיום 10.11.05. הועדה הרפואית לעררים שבה והתכנסה לדיון בעניינו של המערער בעקבות פסק דין שניתן ביום 28.6.05 בערעור קודם שהגיש המערער לבית דין זה (בל 3021/05, מפי כב' השופטת יהלום).

הועדה קבעה כי לא חלה החמרה בדרגת נכותו הרפואית היציבה של המערער כתוצאה מפגיעה בעבודה מיום 13.4.01.

המערער, מסגר במקצועו, נפגע בגבו התחתון.

2. על פי הנטען בכתב הערעור, הועדה הרפואית לעררים התכנסה על פי פסק הדין ביום 10.11.05. המערער התייצב בפני הועדה, נבדק על ידה וטיעונו הוצגו על ידי באת כוחו בפניה. כן נמסרו לוועדה מטעם המערער צילומי C.T תוצאות בדיקת ה-EMG משנת '04 וכן בדיקת MRI מיום 10.8.05, בה נמצא בלט דיסק L4-L5 מרכזית והיצירות התעלה הנוירולית הבין חולייתית, יותר מימין, כולל לחץ על סיבי העצב וכן בלט קל יותר L5-S1.

בסיכום פרוטוקול הדיון מיום 10.11.05 קובעת הועדה כי עיינה בחוות דעת של ד"ר מירובסקי מיום 17.7.04, על פיה בדיקתו ובדיקת הועדה היו שונות, כאשר לפי בדיקתו מצא ד"ר מירובסקי מצב הרבה יותר טוב מאשר הודגם על ידי המערער בפני הועדה.

לטענת ב"כ המערער, דברים אלו של הועדה מהווים קביעה מפורשת על סמך בדיקה קלינית לכך שמצב המערער אף חמור מזה שקבע המומחה מטעמו, ד"ר מירובסקי. למרות זאת וללא כל נימוק סביר קבעה הועדה כי אין החמרה.

בכך, נטען, יש סתירה מפורשת בקביעת הועדה עצמה, הואיל ואם מקבלת הועדה את ממצאי בדיקתו של פרופ' מירובסקי ואף מוצאת ממצאים חמורים יותר, איך יתכן שאין החמרה.

עוד נטען כי הועדה התעלמה מכך שיש לפניה בסיס רפואי מוצק לתלונותיו של המערער על כאב בגפה השמאלית:

בבדיקת CT מתאריך 5.9.01 נמצא בסריקת L3-L4 "בקע דיסק אחורי, ליטרלי משמאל, לחץ על השורש העצבי משמאל".

בבדיקת C.T מתאריך 11.12.02 נמצא בסריקת L4-L5 "בקע דיסק אחורי ושמאלי הלוחץ על השק הטקלי ומוצא השורש השמאלי".

גם בבדיקת EMG מיום 4.6.04 נרשם כפי שקובעת הועדה, כי "יש עדות לרדיקולופטיה לומבוסקרלית L5-S1-L4-L5 עם הפרעות סנסוריות קלות בעצב הסורליס משמאל".

על פי הנטען, הועדה "נתפשה" לחוסר התאמה בממצאים הרפואיים, משום שב-CT וב-MRI משנת 2004 נרשם על פגיעה מימין, במקום משמאל.

ב"כ המערער טענה כי הועדה לא היתה רשאית להחליט בשרירות לב כי בחוסר ההתאמה יש כדי לדחות את הערעור. על הועדה היה לנסות ולברר את חוסר ההתאמה בממצאים הרפואיים, ולצורך כך להפנות את המערער לבדיקת MRI נוספת.

עוד נטען כי במחדלה זה, קרי בהתעלמות מבדיקות חיוניות הדרושות לעניין, הביעה הועדה עמדתה כי היא "נעולה" על עמדתה כי אין החמרה ודבר לא יניעה מהחלטתה זו. כן נטען כי בהחלטתה הביעה הועדה חוסר אמון מוחלט במערער ללא כל בסיס סביר. הועדה אף איפשרה למערער להסביר את חוסר ההתאמה, כביכול, אך דעה קדומה זו לא ניתן לרפא.

3. במעמד הדיון שקויים בפני כב' הרשמת ויסמן נרשמו טיעוני הצדדים בערעור.

4. באת כח המערער חזרה על נימוקי הערעור והוסיפה כי מדובר למעשה בשלושה פגמים מרכזיים.

לטענתה, אם לדעתה של הועדה עלתה חוסר התאמה, היה על הועדה לחזור ולבדוק את המסמכים. באת כח המערער טענה כי מדובר בחוסר רצון לבדוק את השאלה הרפואית. לטענתה, אין מדובר בהתערבות בית הדין בשיקול דעת רפואי, אלא שאם יש סתירה, על הועדה תבדוק את הסיבה לכך, כאשר הסתירה היא בין המסמכים לבין עצמם ולא בין תלונות המערער לממצאים.

לטענתה, בדיקה חוזרת היתה מסבירה למה בשלושה מסמכים קודמים רצופים מדובר על שמאל ואחר כך מימין.

בנוסף חזרה באת כח המערער על הטענה כי הועדה עיינה בחות דעתו של פרופ' מירובסקי וקבע שהממצאים שלה אף יותר חמורים זוהי הסיבה לקבל את הערעור, היות ומדובר בהחמרה.

באת כח המערער עמדה על החזרת עניינו של המערער לועדה בהרכב חדש.

5. ב"כ המוסד טען כי עניינו של המערער הובא בפני הועדה לאחר פסק דינה של כב' השופטת יהלום, אשר הורה לועדה לעיין במסמכי בדיקת EMG וכן בפענוח ותצלומים של בדיקת CT משנת '04. הועדה התבקשה לפרט האם יש מקום לשנות ממסקנותיה בעקבות העיון במסמכים.

ב"כ המוסד הסכים כי שעה שהועדה עיינה בחות דעתו של דר' מירובסקי וקבעה את קביעתה על בסיס ממצאיה, היה מקום כי הועדה תבהיר את עמדתה נוכח האמור בס' 23 למסקנתה, ממנה עולה כי בדיקתו של דר' מירובסקי ובדיקתה שונות לגמרי וכי לפי בדיקתו נמצא מצב הרבה יותר טוב.

ב"כ המוסד התנגד לשינוי הרכב הועדה, שכן דרך המלך היא השבת עניינו של המערער אל אותה הועדה ועת שהמוסד סבור כי אך יש להבהיר את ענין קביעתה ודבריה לענין חוות דעתו של דר' מירובסקי וקביעותיה היא, הרי שאין מקום להעתר לבקשת המערער לענין שינוי הרכב הועדה.

ההכרעה

5. על פי החוק, קביעת דרגת נכות וקביעה בשאלה אם הנכות נובעת מפגיעה בעבודה ובאיזו מידה היא נובעת כך, היא בסמכותה הבלעדית של הועדה הרפואית.

(דב"ע לה/345-01 עזיז מועלם נ' המוסד פד"ע ז' 353; דב"ע נד/53-01 דניאל שכנאי נ' המוסד פד"ע כח' 162)

בית הדין מוסמך להתערב בהחלטתה רק אם נפלה בה טעות שבחוק.

לועדה הרפואית הסמכות הבלעדית לקבוע, על פי ממצאיה היא, אם אמנם הוחמרה פגיעתו של הנכה לעומת המצב כעולה ממצאי הועדה הקודמת. לא זו בלבד שהועדה ורק היא מוסמכת לקבוע שהיתה החמרה בפגימה, אלא שעליה לקבוע גם אם ההחמרה היא תוצאה מהפגיעה בעבודה שבקשר אליה נקבעה דרגת הנכות.

(דב"ע לג/130-0 גבריאל וינר נ' המוסד, פד"ע ה' 73).

בית הדין אינו מוסמך להתערב בקביעותיה הרפואיות של הועדה כאמור, אלא אם נפלה בהן טעות שבחוק.

6. משמוחזר עניינו של מבוטח על ידי בית הדין לועדה הרפואית לעררים בפסק דין עם הוראות, על הועדה להתייחס אך ורק לאמור בהחלטת בית הדין, ואל לה לועדה להתייחס לנושאים שלא פורטו באותה החלטה (דב"ע נא/29-01, מנחם פרנקל נ' המוסד, פד"ע כד' 160).

אם מילאה הועדה כראוי אחר הוראות פסק הדין, לא ניתן לומר כי נפלה טעות שבחוק המחייבת התערבותו של בית הדין בהחלטתה.

7. בפסק דינה של כב' השופטת יהלום הוחזר עניינו של המערער לועדה על מנת שתעיין במסמכי בדיקת ה-EMG וכן בפענוח ובצילומים של בדיקת CT משנת

2004 ותפרט האם יש מקום לשנות ממסקנותיה בעניינו של המערער בעקבות העיון במסמכים.

8. מעיון בפרוטוקול הועדה מיום 10.11.05 עולה כי הועדה שבה והתייחסה לחוות דעתו של ד"ר מירובסקי (מיום 12.7.04) וקבעה כי ד"ר מירובסקי מצא בבדיקתו מצב טוב בהרבה מאשר הודגם בפני הועדה על ידי המערער. למרות זאת מגיעה הועדה למסקנה כי אין החמרה במצבו.

אמנם, מפירוט הועדה עולה שמא כי הועדה סברה כי מדובר בהדגמה מכוונת של התובע לחומרה בפניה. אלא שמבלי שהוסבר ונאמר הדבר באופן ברור על ידי הועדה, לא ניתן לבחון האם נפלה טעות משפטית בהחלטתה.

על פי הפסיקה, הנמקתה של הועדה צריך שתהיה כזו שממנה ילמד לא רק רופא אחר את הלך המחשבה שהביא להחלטה, אלא שגם בית הדין יוכל לעשות זאת ולעמוד על כך אם הועדה נתנה פירוש נכון לחוק (דב"ע [מג/01-1356](#) עוגן חינון נ' המוסד פד"ע כז 240 ועוד הרבה אחרים).

עוד נפסק כי מן הראוי שהחלטת הועדה תהיה ברורה לכל, ללא כל צורך בפרשנות או בהסקת מסקנות. (עב"ל [10082/97](#) שיה נ' המוסד פד"ע לד 188).

9. לפיכך, צדק ב"כ המוסד בהסכמתו להחזרת עניינו של המערער לועדה על מנת שתנמק מדוע, על אף קביעתה בדבר ממצאיו של ד"ר מירובסקי לעומת ממצאיה שלה, אין לדעתה לקבוע כי חלה החמרה במצבו של המערער. הועדה תנמק החלטתה.

10. באשר לתוצאות בדיקת ה-MRI וה-CT משנת 2004, ששניהם הדגימו נזק שהוא יותר מימין:

הואיל והועדה נדרשה בפסק הדין להתייחס גם לבדיקת ה-EMG מ-4.6.04, אשר גם לדברי הועדה עצמה מצביעה על "רדיקולופטיה לימבוסקרלית L4-L5 עם הפרעות סנסוריות קלות בעצב הסורליס משמאל". תבהיר הועדה מדוע, לדעתה, אין די בממצא זה כשלעצמו כדי להצביע על החמרה במצבו של המערער.

בנוסף תשקול הועדה, על פי שיקול דעתה הרפואי, האם יש מקום לביצוע בדיקה נוספת בטרם תחליט סופית בעניינו של המערער.

הועדה תנמק החלטתה גם לעניין זה.

11. בנסיבות העניין לא סברתי כי יש מקום להורות על החזרת עניינו של המערער לדין בפני ועדה בהרכב אחר.

סוף דבר:

12. א. הערעור מתקבל בחלקו.

הועדה תפעל על פי האמור בסעיפים 9 ו-10 לעיל.

ב. המוסד ישא בשכ"ט עו"ד לטובת המערער בסך של **1,200 ש"ח** בתוספת מע"מ כחוק בגינו.

ג. הצדדים רשאים לפנות לבית הדין הארצי לעבודה בבקשת רשות ערעור על פסק דין זה תוך 30 יום מיום המצאתו.

מיכל לויט 54678313-7954/05

ניתן היום, י"ח בחשוון, תשס"ז (9 בנובמבר 2006), בהעדר הצדדים.

מיכל לויט, שופטת

קלדנית: צביה אברהם
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה